

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. V.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupený Mgr. Viktorem Klímou, advokátem
sídlem Melantrichova 477/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019 č. j. CPR-19547-5/ČJ-2019-930310-V223

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Viktoru Klímovi, advokátovi, sídlem Melantrichova 477/20, 110 00 Praha 1, se přiznává odměna ve výši 12 342 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 3. 2019 č. j. KRPA-

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

43799-9/ČJ-2019-000022-101. Tímto rozhodnutím byla podle ust. § 101 písm. e) správního řádu v návaznosti na ust. § 120a odst. 5 a ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Doba k vycestování byla stanovena v návaznosti na vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 11. 2016 č. j. KRPA-461894-13/ČJ-2016-000022, které nabylo právní moci dne 10. 11. 2016, a poté, co bylo vydáno nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra, na základě kterého pominuly důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v doplnění žaloby poukázal na to, že se narodil ve městě Kirovskoje, které je i jeho posledním bydlištěm na Ukrajině, toto město se nachází na území Autonomní republiky Krym okupované Ruskou federací. Právě tato skutečnost byla důvodem, proč podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAMP“) ze dne 10. 11. 2016 nebylo jeho vycestování možné. Nesouhlasil s tím, že důvody znemožňující mu vycestování pominuly. Tento závěr dle něj nemá základ v náležitě zjištěném skutkovém stavu, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Odkázal na obsah závazného stanoviska ze dne 10. 11. 2016, ve kterém bylo uvedeno, že nelze vyloučit ohrožení žalobce špatným zacházením v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to z důvodu, že žalobce je ukrajinským státním občanem a Krym je okupován Ruskou federací, a pokud by využil institutu vnitřního přesídlení, mohl by čelit nenávisti ze strany místního obyvatelstva a orgánů veřejné správy. Postup Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky při vydávání nového závazného stanoviska považoval za nesrozumitelný a nepodložený. Podle něj nebylo reflektováno předchozí zjištění OAMP, že důvodem znemožňujícím vycestování je ohrožení špatným zacházením ze strany místního obyvatelstva a veřejné moci. Měl za to, že žalovaný ani ministr vnitra nepředložili žádné relevantní důkazy, které by svědčily o změně okolností, jež by se konkrétně týkala jeho a důvodů znemožňujících mu vycestování.
3. Dále žalobce namítal, že mu správní orgán prvního stupně umožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí až poté, co OAMP vydalo nové závazné stanovisko, podle kterého důvody dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců již pominuly. Nemohl se tak vyjádřit k nashromážděným podkladům pro vydání závazného stanoviska. Byl toho názoru, že se žalovaný a OAMP zabývaly pouze formální možností vnitřního přesídlení, nikoli možností faktickou, a v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu nezkoumaly individuální okolnosti případu žalobce. Žalovaný dle něj nezjistil skutkový stav v souladu s ust. § 3 správního řádu. K možnosti vnitřního přesídlení odkázal na judikaturu správních soudů a na zdroje zabývající se vnitřním přesídlením v rámci Ukrajiny, ze kterých vyplývá, že vnitřní přesídlení žalobce nadále není možné, a to právě z těch důvodů, které vymezilo původní závazné stanovisko, podle kterého by se žalobce setkával s diskriminací ze strany místního obyvatelstva a ukrajinských úřadů.
4. Žalobce také namítal, že podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jsou orgány veřejné moci povinny vždy zkoumat, zda jejich činností nedojde k neoprávněnému zásahu do rodinného a soukromého života. Pokud takové zhodnocení nebylo provedeno, vede to k nezákonnosti postupu správního orgánu. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné.
5. Shrnul, že žalovaný a dotčené orgány nezjistily náležitě skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu, nevyužívaly informační zdroje o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zemi původu takovým způsobem, aby byl skutkový stav náležitě objasněn. Dále byl zcela nedostatečně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, seznámit se s nimi mu bylo umožněno až po vydání závazného stanoviska, jeho obsah tak nemohl nijak zvrátit, nemohl se vyjádřit ani k jednotlivým důkazům, jež byly základem pro jeho vydání. Rovněž byl toho názoru, že žalovaný nehodnotil podklady pro vydání rozhodnutí tak, aby byl dostatečně hájen veřejný zájem a aby byly brány v potaz i okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, jak ukládá ust. § 50 odst. 3 správního řádu.

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, kde se dostatečně a přezkoumatelným způsobem vyjádřil k celé věci. Byl přesvědčen, že postupoval v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami, podrobně a přezkoumatelným způsobem se vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v odvolání i se vším, co v řízení vyšlo najevo a co uvedl žalobce. Podotkl, že v rámci předmětného řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro vydání rozhodnutí ve věci. Navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
7. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 25. 5. 2020 žalobce setrval na svých právních názorech a procesním stanovisku. Žalovaný se z jednání omluvil.
8. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince ze dne 29. 1. 2019, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 10. 11. 2016 č. j. KRPA-461894/ČJ-2016-000022, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 11. 2016 č. j. KRPA-461894-13/ČJ-2016-000022, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 11. 2. 2019 č. j. KRPA-43799-8/ČJ-2019-000022-101, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 15. 3. 2019 č. j. KRPA-43799-9/ČJ-2019-000022-101, odvolání žalobce ze dne 4. 4. 2019 a jeho doplnění, závazné stanovisko ministra vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 3. 10. 2019 č. j. MV-80320-2/OAM-2019, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2019 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 2. 2019 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“, rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019 č. j. CPR-19547-5/ČJ-2019-930310-V223.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 10. 11. 2016 vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí č. j. KRPA-461894-13/ČJ-2016-000022, kterým podle ust. § 119

odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně se podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, kterým bude v souladu s ust. § 101 správního řádu stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování je možné. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na účastníka řízení vztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

11. Dne 28. 1. 2019 si správní orgán prvního stupně vyžádal závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce, to Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky vydalo dne 29. 1. 2019 s tím, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Oznámením ze dne 11. 2. 2019 č. j. KRPA-43799-8/ČJ-2019-000022-101 bylo zahájeno správní řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle ust. § 101 písm. e) správního řádu v návaznosti na ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 3. 2019 č. j. KRPA-43799-9/ČJ-2019-000022-101 byla podle ust. § 101 písm. e) správního řádu a ust. § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Doba k vycestování byla stanovena v návaznosti na vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 11. 2016 č. j. KRPA-461894-13/ČJ-2016-000022, které nabylo právní moci dne 10. 11. 2016, a poté, co bylo vydáno nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra, na základě kterého pominuly důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Vzhledem k tomu, že žalobce napadl výrok o otázce existence důvodů znemožňujících jeho vycestování, požádal žalovaný podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 3. 10. 2019 č. j. MV-80320-2/OAM-2019 potvrdil závazné stanovisko OAMP ze dne 29. 1. 2019 a konstatoval, že vycestování žalobce je možné. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6. 11. 2019 č. j. CPR-19547-5/ČJ-2019-930310-V223 žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

14. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

15. Podle ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců *pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz a stanoví lhůtu, ve které je povinen vycestovat z území.*
16. Pokud jde o námitky žalobce, že nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky nereflektuje předchozí zjištění vyjádřená v závazném stanovisku ze dne 10. 11. 2016, Městský soud v Praze uvádí, že v závazném stanovisku k možnosti vycestování cizince ze dne 29. 1. 2019 poukázalo ministerstvo na uklidnění a stabilizaci bezpečnostní situace na Ukrajině. Ve vlasti žalobce sice probíhá ozbrojený konflikt, avšak k incidentům dochází pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. V daném stanovisku se vyjádřilo též ke skutečnosti, že žalobce pochází z Krymu, v této souvislosti konstatovalo: *„Po anexi Krymu přijala ukrajinská vláda první legislativní opatření k vnitřně přesídleným osobám. Prvním dokumentem se stal zákon „O zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob“ z podzimu 2014. Tento byl v následujících letech několikrát novelizován, včetně ustavení zvláštního úřadu zabývajícího se agendou vnitřně přesídlených osob Ministerstva pro okupované oblasti a vnitřně přesídlené osoby. Většina vnitřně vysídlených osob žije právě v oblastech sousedících bezprostředně s územím postiženým konfliktem, případně v Charkovské, Dněpropetrovské a Záporožské oblasti či ve městě Kyjev. Rovněž účastník řízení, který není osobou zranitelnou, tedy nezletilou či v pokročilém věku či trpící závažným onemocněním, která by nebyla schopna se o sebe v dostatečné míře postarat, se tedy může v rámci Ukrajiny přestěhovat do jiné bezpečné části země, např. také do západní a střední části Ukrajiny, kde ani předešlé události nedosáhly takových rozměrů, aby mohla být ohrožena jeho bezpečnost v případě návratu.“* Odkázal též na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2018 č. j. 1 Az 1/2018-29, ve kterém se soud vyjadřoval ke změně situace na Ukrajině. Podrobněji se situací na Ukrajině a zejména možností vnitřního přesídlení žalobce zabýval ministr vnitra v závazném stanovisku ze dne 3. 10. 2019 č. j. MV-80320-2/OAM-2019, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Na str. 5 tohoto závazného stanoviska poukázal na finanční podporu dostupnou podle ukrajinského práva pro osoby vnitřně přesídlené, na možnost poskytnutí ubytování, na otázky spojené s hledáním zaměstnání, či na vztah vnitřně přesídlených osob a hostující komunity. I ministr vnitra zdůraznil, že žalobce je osobou zletilou, plně právně způsobilou, bez jakýchkoli zdravotních omezení. Dospěl tak k závěru, že mu nic nebrání v tom, aby si samostatně nebo za pomoci ve stanovisku popsanych možností zajistil ubytování a zaměstnání v jakékoli části Ukrajiny. Městský soud v Praze s těmito závěry souhlasí a dodává, že při vypracování závazných stanovisek vycházely dotčené správní orgány z dostatečných a aktuálních informací o situaci na Ukrajině (informace OAMP ze dne 14. 9. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, informace OAMP ze dne 25. 4. 2019 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ či informace OAMP ze dne 20. 2. 2019 „Ukrajina – Vnitřně přesídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“). Zdejší soud tak nemůže dát žalobci za pravdu v tom, že by postup OAMP byl nesrozumitelný a nepodložený. Závazná stanoviska byla vypracována na základě dostatečných podkladů, je v nich dostatečně vysvětleno, proč žalobci v případě jeho návratu již nehrozí takové nebezpečí, že by jeho vycestování nebylo možné.

17. K námitce žalobce, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání závazného stanoviska před jeho vydáním, Městský soud v Praze podotýká, že závazné stanovisko podle ust. § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu ust. § 67 správního řádu. Jde o podklad pro vydání konečného rozhodnutí ve věci. K tomu soud odkazuje na komentář ke správnímu řádu [Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 780]: „Závazné stanovisko je úkonem správního orgánu podle části čtvrté správního řádu, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení ve smyslu § 67 a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí. Je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4. Závazným stanoviskem se tedy nezakládají, nemění, neruší ani nedeklarují práva či povinnosti konkrétních osob. Závazné stanovisko může podávat s ohledem na zásadu legality pouze správní orgán, který je k tomu na základě zákona oprávněn, a také jeho vydávání (podmínky nebo kritéria, za kterých je lze vydat) musí mít zákonnou oporu.“ Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že závazné stanovisko podle ust. § 149 správního řádu je podkladem pro vydání rozhodnutí. Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. To bylo v posuzované věci splněno. Správní orgán prvního stupně v oznámení zahájení správního řízení ze dne 11. 2. 2019 č. j. KRPA-43799-8/ČJ-2019-000022-101 (doručeném žalobci dne 21. 2. 2019) informoval žalobce mimo jiné o tom, že již byly shromážděny veškeré podkladové materiály a že podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu má možnost se k nim před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit, a to ve lhůtě do 5 dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Ve stejné lhůtě měl žalobce možnost se seznámit se spisovým materiálem a s podklady, ze kterých bylo vycházeno při vypracovávání závazného stanoviska. Obdobná možnost byla žalobci poskytnuta i před vydáním rozhodnutí žalovaného. Žalobci bylo vyrozuměním ze dne 9. 10. 2019 č. j. CPR-19547-5/ČJ-2019-930310-V223 (doručeným žalobci dne 17. 10. 2019) sděleno, že spisový materiál byl doplněn o závazné stanovisko ze dne 3. 10. 2019 č. j. MV-80320-2/OAM-2016 a o materiály, které byly podkladem pro jeho vypracování. S podklady pro vydání rozhodnutí se mohl seznámit ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení daného vyrozumění, k vyjádření se k nim ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu mu byla poskytnuta lhůta 5 dnů ode dne seznámení se se spisovým materiálem. Těchto možností žalobce nevyužil, dne 6. 11. 2019 pak žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně nepochybily, žalobci bylo řádně umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Součástí správního spisu jsou též podklady pro vydání závazných stanovisek, i s nimi se tak žalobce mohl seznámit a vyjádřit se k nim. Není vadou, pokud správní orgán neseznámí účastníka řízení s podklady pro vydání závazného stanoviska před jeho vydáním, jak již bylo uvedeno, závazné stanovisko není rozhodnutím, správní orgány tak nejsou povinny umožnit účastníkům řízení, aby se k podkladům pro jeho vydání vyjádřili před jeho vydáním. Účastníci řízení mají možnost se se závazným stanoviskem a s podklady pro jeho vypracování seznámit a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí ve věci v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
18. Jak již bylo výše uvedeno, v závazných stanoviscích, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci, se dotčené správní orgány věnovaly též možnosti využití institutu vnitřního přesídlení, neshledaly, že by v případě žalobce využití tohoto institutu nebylo možné. V závazných stanoviscích se zabývaly individuální situací žalobce, postupovaly v souladu s judikaturou. Bylo především zdůrazněno, že žalobce je zletilou, plně svéprávnou osobou, je schopen práce, nemá žádná zdravotní omezení. Bylo rovněž

poukázáno na zjednodušení postupu při vyplácení podpory pro vnitřně přesídlené osoby, ke kterému došlo v září 2017, na realizaci projektů pro zlepšení vnímání takových osob hostující komunitou a na působení státních institucí i nestátních organizací. S ohledem na uvedené nebylo shledáno, že by se žalobce nemohl usídlit v částech Ukrajiny, které nejsou přímo dotčeny probíhajícím ozbrojeným konfliktem. Při vypracování závazného stanoviska ze dne 3. 10. 2019 vycházel ministr vnitra z informace OAMP ze dne 20. 2. 2019 zaměřené právě na vnitřně vysídlené osoby, ze které plyne, že se Ukrajina problematice vnitřně přesídlených osob věnuje a snaží se o zlepšování situace (např. odstraňování překážek v procesu registrace, zjednodušení postupu pro vyplácení podpory, zlepšení vnímání vnitřně přesídlených osob ukrajinskou společností).

19. Zdejší soud konstatuje, že otázkou vnitřního přesídlení se v minulosti již mnohokrát zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení ze dne 23. 7. 2019 č. j. 7 Azs 116/2019-21 kasační soud uvedl: „*Rovněž tzv. možnost vnitřní ochrany, někdy označovaná též jako možnost vnitřního útěku nebo možnost vnitřního přesídlení, je dostatečně prejudikovanou otázkou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, č. 978/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74). Žalovaný i městský soud postupovali v souladu se závěry těchto rozhodnutí, včetně stěžovatelkou poukazovaných rozsudků zdejšího soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74. Pokud jde o stěžovatelkou namítanou diskriminaci ze strany státních orgánů v souvislosti s vnitřním přesídlením, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40. Z něj se podává, že nic nenasvědčuje ani tomu, že by případnou překážku v možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny mohly představovat státní orgány. Ukrajinské státní orgány se naopak snaží těmto osobám pomoci přijetím různých opatření. Žalovaný i městský soud upozornili na ukrajinský zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který zaručuje soubor práv vnitřně vysídleným osobám - mimo jiné ochranu před diskriminací a nuceným návratem, a zjednodušuje přístup k sociálním a ekonomickým službám. Stěžovatelka má tedy možnost zaregistrovat se jako vnitřně vysídlená osoba a využít pomoci příslušných vládních institucí.“ Městský soud v Praze k této otázce odkazuje také na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2018 č. j. 52 A 8/2018-19, ve kterém se uvádí: „Co se týče nekonkrétní polemiky žalobce o potížích s byrokracií a sháněním obživy kvůli čtyřletému pobytu v České republice, soud konstatuje, že tato argumentace není způsobilá zpochybnit závěry ministra vnitra v závazném stanovisku ze dne 24. 4. 2018, že došlo ke zjednodušení výplaty dávek pro vysídlené osoby a ke zvýšení jejich maximální výše, legislativa se trvale zlepšuje a narůstá počet nestátních organizací, které vysídleným osobám poskytují pomoc, ani konkrétní informace o zemi původu žalobce, které uvádějí, že na Ukrajině se počet evidovaných vnitřně vysídlených osob pohybuje okolo 1,7 milionu [viz Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017]. Byť tato zpráva zmiňuje žalobcem zmíněné problémy vnitřně vysídlených osob (byrokracie spojená s registrací a žádostmi o dávky, neexistence nároku na sociální bydlení, vyšší míra nezaměstnanosti), nelze na jejím základě dospět k závěru, že by nebylo možné se registrovat jako vnitřně vysídlená osoba, sehnat bydlení či zaměstnání, a tudíž soud nepovažuje obavy žalobce za oprávněné. Soud tedy dospěl k závěru, že vnitřní vysídlení je pro žalobce dostupné a účinné řešení jeho situace, přičemž ze zpráv o zemi původu žalobce neplyne, že by hrozilo navrácení žalobce do oblasti konfliktu či že by žalobci v případě registrace jako vnitřně vysídlené osoby nebyl zaručen minimální standard ochrany lidských práv.“ Zdejší soud připomíná, že překážkou vycestování ve smyslu ust. § 179*

zákonu o pobytu cizinců jsou důvodné obavy, že by cizinci v jeho vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany svého domovského státu (za vážnou újmu se přitom považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky). Z obsahu správního spisu ani z žalobcem citovaných informací neplyne, že by zde v případě žalobce byla dána hrozba takového nebezpečí. Městský soud v Praze se tak ztotožňuje se závěry uvedenými v závazném stanovisku ze dne 3. 10. 2019 č. j. MV-80320-2/OAM-2019, případné vnitřní přesídlení žalobce by bylo možné.

20. Pokud jde o námitky žalobce týkající se zásahu do jeho rodinného a soukromého života, Městský soud v Praze uvádí, že žalobce v doplnění odvolání namítal: „*Odvolatel má za to, že rozhodnutí o správním vyhoštění bude mít nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Odvolatel má na území České republiky svou matku, které je již 83 let, sestru a přítelkyni. Správní orgán dostatečně nevyhodnotil dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, ani případnou změnu jeho osobní situace.*“ Zdejší soud poukazuje na to, že daná námitka je pouze obecná, žalobce netvrdil a nedoložil žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat, že by rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Ohledně své přítelkyně nesdělil žádné bližší informace, tedy jakého je přítelkyně původu, jak intenzivní a významný je jejich vztah, případně proč by přítelkyně nemohla vycestovat s ním. Pokud jde o jeho sestru, její pobyt v České republice žalobce zmiňoval již v řízení o správním vyhoštění, k čemuž se správní orgán vyjádřil v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2016 č. j. KRPA-461894-13/ČJ-2016-000022. Ohledně své matky žalobce poukázal pouze na její věk, neuvedl však konkrétní dopady, které by v tomto ohledu mělo mít rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že námitku nedostatečného posouzení zásahu do rodinného a soukromého života měl žalobce uplatnit již v rámci řízení o správním vyhoštění. Předmětným tvrzením žalobce se zabýval i ministr vnitra v závazném stanovisku ze dne 3. 10. 2019, a to na str. 3 a 4, kde nedospěl k závěru, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
21. Městský soud v Praze v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019 č. j. 5 Azs 259/2018-59: „*Povinností zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případě rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování podle § 120a odst. 5 zákonu o pobytu cizinců se pak zabýval NSS v rozsudku ze dne 13. 12. 2018, čj. 7 Azs 360/2018-39, v němž zohlednil rovněž výše citované závěry. NSS v tomto rozsudku uvedl, že stejně jako u § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není u § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovena výslovná povinnost zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, a to proto, že „toto rozhodnutí navazuje na již vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, v rámci něhož byla přiměřenost dopadu zkoumána obligatorně (viz § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), a proto by opětovné zkoumání dopadu do soukromého a rodinného života bylo zpravidla nadbytečné.*“ Dále NSS doplnil, že nelze vyloučit, že mezi vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění a vydáním rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování může uplynout poměrně dlouhá doba, během které může dojít k podstatné změně okolností vyžadující nové posouzení zásahu do soukromého a rodinného života cizince také v rámci rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování. S ohledem na to, že správními orgány

povinnost zabývat se dopadem rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování do soukromého a rodinného života cizince bez dalšího nevyplývá přímo ze zákona, jsou správní orgány povinny přiměřenost dopadu rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování do soukromého a rodinného života posoudit zpravidla pouze k výslovné námitce cizince. Stěžovatel v odvolání namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, pokud by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti uvedl, že žije a pracuje v ČR více než 14 let, má zde přítelkyni, která má v ČR trvalý pobyt, a s níž sdílí společnou domácnost. Dále stěžovatel namítl, že správní orgán I. stupně nevyhodnotil dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ani změnu jeho osobní situace. K této námitce žalovaná konstatovala, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování a nikoli již pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, které je pouze jedním z podkladů, z něhož je v nynějším řízení vycházeno, a proto k této námitce nelze přihlídnout. Stěžovatel následně v žalobě namítl, že se žalovaná nezabývala odvolací námitkou ohledně zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud k tomu konstatoval, že v § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců není stanovena povinnost správních orgánů zabývat se zásahem do soukromého a rodinného života cizince, a proto žalovaná nepochybně, pokud tuto skutečnost nezohlednila. (...) NSS nicméně dospěl k závěru, že z obsahu správního spisu ani z tvrzení stěžovatele nevyplývají žádné okolnosti, pro které by bylo možné stanovení nové doby k vycestování považovat z hlediska soukromého a rodinného života stěžovatele za nepřiměřené. Stěžovatelova námitka totiž zůstala jen ve zcela obecné rovině, neboť pouze namítal, že žije ve společné domácnosti s přítelkyní, která má na území ČR trvalý pobyt, aniž by uvedl, jaké konkrétní dopady bude mít rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování (srov. rozsudek NSS 13. 12. 2018, čj. 7 Azs 360/2018-39) do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel především nijak nekonkretizoval, proč se svou přítelkyní, která rovněž pochází z Ukrajiny, nemůže např. odcestovat na Ukrajinu, neuvedl, nakolik je jejich vztah intenzivní a významný, jaké mají společné plány do budoucna atd. Žalovaná (a následně rovněž městský soud) tedy tím, že se dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele vůbec nevěnovala, zatížila své rozhodnutí vadou. Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalované. Jak totiž uvedl NSS již v rozsudku ze dne 22. 11. 2017, čj. 6 Azs 348/2017-26: „Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého a rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí pouze proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány. Proto je námitka stěžovatele – byť ve svém jádru opodstatněná – nedůvodná.“ Městský soud v Praze má za to, že výše citované závěry kasačního soudu je možné aplikovat i na posuzovaný případ. Vzhledem k obecnému charakteru tvrzení žalobce o jeho rodinných a soukromých vztazích na území České republiky nemá zdejší soud za to, že by napadené rozhodnutí bylo nutné zrušit z důvodu, že se žalovaný s dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce blíže nevypořádal. Napadené rozhodnutí tak není nezákonné ani nepřezkoumatelné.

22. Městský soud v Praze je toho názoru, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný si vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, závazným stanoviskem ze dne 3. 10. 2019 č. j. MV-80320-2/OAM-2019 bylo potvrzeno, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Při vypracování tohoto stanoviska bylo shromážděno dostatečné množství aktuálních informací o zemi původu žalobce. Žalobci bylo před vydáním rozhodnutí ve věci umožněno seznámit se s podklady pro jeho vydání a vyjádřit se k nim, a to jak před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak před vydáním rozhodnutí žalovaného. Žalobce se tak mohl seznámit i se závaznými

stanovisky ze dne 29. 1. 2019 a 3. 10. 2019, včetně podkladů pro jejich vypracování, před vydáním rozhodnutí ve věci se k nim mohl i vyjádřit. Správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy, opatřily si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, své závěry řádně odůvodnily. Městský soud v Praze neshledal, že by došlo k takové vadě, která by měla vliv na zákonnost a přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
25. Ustanovený zástupce žalobce Viktor Klíma, advokát, jemuž v souladu s ust. § 35 odst. 10 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci tři úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], písemné podání [doplnění blanketní žaloby – ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání před soudem [ust. § 11 odst. 1 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za tři úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 10 200 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 2 142 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 12 342 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 25. května 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.